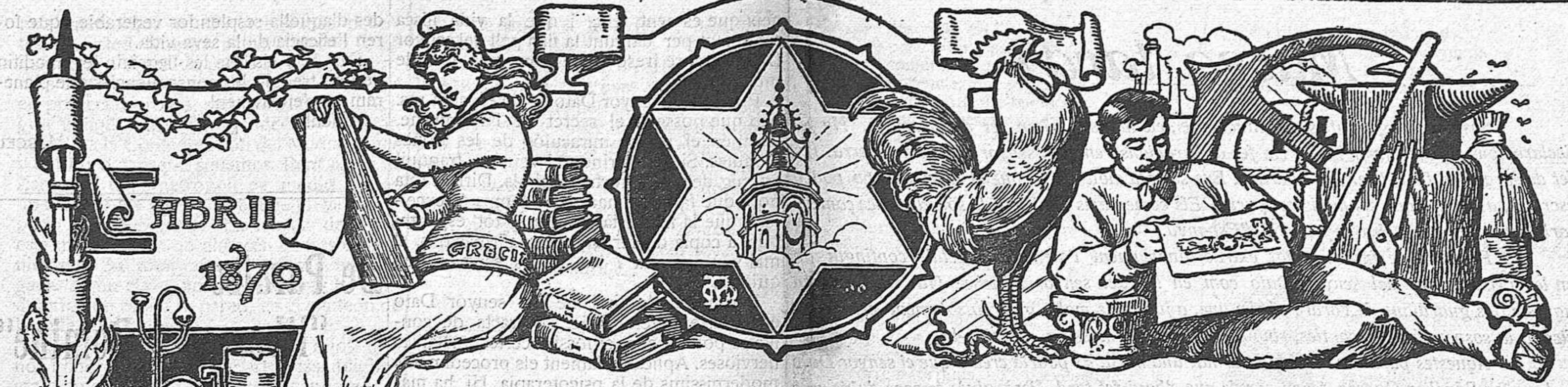

6/382

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LOPEZ, EDITOR
(Antiga casa L. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANGER, 250

¡Mantecao!... ¡helao!...

— Ja ho poden veure: fresquets i alegrets!...

Massa tard?

Sospeses les garanties constitucionals, els ministres han fet declaracions. Ha fet declaracions el bon senyor Dato. Ha fet declaracions l'energic senyor Sánchez Guerra. Ha fet declaracions fins el senyor Andrade. Ens sembla molt bé. Ja que els periòdics no poden escriure, al menys que els ministres parlin. Els comentaris ministerials són els únics comentaris permesos avui sobre la situació d'Espanya.

Per cert que ens ha cridat extraordinàriament l'atenció un detall contingut tan en les declaracions del senyor Dato com en les del senyor Sánchez Guerra. Declaren aquests dos guardians de l'ordre públic que, a judici de molta gent no solament està justificada la suspensió de garanties, sinó que s'ha trigat massa a decretar-la.

Aquestes paraules ens han alarmat una mica. Es podria creure que el senyor Dato i el senyor Sánchez Guerra, tenen por de que s'hagi fet tard. Però això és sens dubte una mala interpretació. El senyor Dato i el senyor Sánchez Guerra estan segurs de l'ordre públic i del manteniment de la tranquil·litat. Els homes de la seva mena arriben sempre a temps. Si no fós així ¿què diria l'Historia?

La nova Grecia Entretenint-nos

S'acostuma a mirar la qüestió grega com un plet internacional, de resistència per un cantó als compromisos contrets amb les nacions protectrius, i de solidaritat amb la política tradicional grega pel venizelista. El rei Constantí representava als imperis centrals; En Venizelos als aliats. Era la fatal divisió de tots els estats neutrals, des de Suïça a Espanya, exacerbada.

Però hi batega a Grecia un problema de sobirania. El rei Constantí ha volgut ésser àrbitre únic de la vida política, posant sempre entre les demandes dels aliats i la voluntat parlamentària el pes de la seva corona, trencant l'equilibri constitucional. Ell havia de regnar, canalitzant els manaments legislatius i ha governat trencant-los. Cada vegada que el parlament, recollint l'empenta popular, decretava un contracte amb els aliats, el rei es redreçava contra el Parlament. Així ha vençut sempre an En Venizelos, que era el poble i la tradició hel·lènica. Finalment, una força externa posà una força internacional enfront del poder reial i l'equilibri, després de la caiguda d'En Constantí, ha tornat a restablir-se.

Per això quan s'ha volgut trobar una fórmula política per a que la vida grega prosseguís, s'ha preconitzat no una revolució, ni una innovació, sinó un retorn a lo pretèrit. No es desitgen corts noves, corts constituents, sinó la reorganització de les antigues. Es que aleshores En Venizelos era poder i pot cabre la temença de que fossin fetes baix la seva dictadura. Sí, les corts de la guerra, les corts de l'agost de 1914, quan En Venizelos feia el seu primer oferiment de cooperació amb els aliats, eren una obra personal, extreta del poble des del poder, emperò En Venizelos caigué quan intentà per segona vegada solidaritzar-se amb els aliats i quan les eleccions tornaren a celebrar-se. En Venizelos, des de l'oposició, tornà a aconseguir una majoria parlamentària, que tampoc fou respectada pel rei.

Se produïa a Grecia l'eterna oposició dels dos poders, el dinàstic i el popular. En Venizelos no volgué produir una revolució i feu dues Grecies. El rei Constantí, toçut, persistí en la seva política, i a la divisió nacional s'afegí la fam nacional. Grecia era un rei i res més, una voluntat contra el Parlament, el poble i les nacions futures. No hi cabia més que una revolució, un cop d'Estat, i aquest es realitzà per l'acció diplomàtica apoiada en l'exèrcit d'En Sarrail.

Aquesta guerra va estenent l'universalitat de la democràcia. A les paraules d'En Wilson, proclamant com única sobirania la popular, respon l'abdicació d'En Constantí. Es, doncs, el triomf de l'Entente, però també de les essències democràtiques que abans imposaven els pobles, i que ara decreten els governs o els sustentacles dels Estats.

PARADOX

Aquest número ha sigut revisat per la censura

La censura funciona amb tot el rigor natural en aquests temps de molta por i poca vergonya. Obeint les instruccions del govern i les recomanacions del seu representant a Barcelona, procurarem ésser bons nois i no donar lloc a un malgastó de llàpiz roig.

Com que si escrivim sobre la probable vaga general, exposarem les causes que la fan inevitable, no parlarem de qüestions socials. Com que si volguéssim expressar el judici que ens mereixen els homes que ocupen el poder, tindriem d'escriure coses fortament desagradables, no parlarem del govern. Totes les coses que podríem dir en interès del país ens estan prohibides i en aquestes condicions no queda altre remei que callar.

La censura pot-ser ens deixaria parlar de religió, però allavors cauríem segurament a les mans del fiscal, com s'ha demostrat en la serie de denúncies que ens han caigut al damunt per làmines ignocents al·lusives a coses religioses o articles sense malícia parlant de dignitats de l'església més o menys altes.

Si volem apel·lar a l'estisora, retallant de altres periòdics coses agradables que hagin passat sense entrebanes, ens trobem amb les mans de tots els periodistes, com aquell pobre home que va apagar el llum per a pendre l'últim tall de la caçola i a allargar la mà

halló las manos de todos, pero la tajada, no.

Ja que, doncs, ens està prohibit parlar de tot allò que és d'interès palpitant, ja que ens obliguen a sucra la ploma amb vaselina quan convidria fer-ho amb acid prússic; ja que tot resulta perillós i exposat al llàpiz roig de la censura, ens dedicarem a l'infantil entreteniment d'explicar contes.

Som-hi. Una vegada era un rei...

JEPH DE JESPU

Un empatx d'optimisme

TAN bon punt el dolç senyor Dato va arribar al poder, va començar a fer, tres vegades cada dia, declaracions optimistes. El Senyor Dato és un optimista professional. Més encara: és un optimista de naixença. Tot ho veu clar, tot ho veu bonic. El seu cel mai no està ennuvolat. En la seva atmsfera no hi ha tempestes; mai no hi plou ni hi trona. És un polític suau, serè, tebi, afable, primaveral.

El senyor Dato és dolç, perquè és de sucre. Podríem dir-li l'home carmet-lo. De vegades fa una carota ferrenya, dura i malhumorada. Però aqueixa expressió de la seva fesomia és purament exterior. Per dins, el senyor Dato sempre fa la mitja rialla. Es co-

neix que es sent feliç, i que la vida llisca suauament per damunt la fina pell del senyor Dato, sempre fresc i jove com una font de muntanya.

Per això al senyor Dato no l'espanta res. Sab que posseïx el secret de l'optimisme. Creu en el poder miraculós de les bones paraules. Si fos mariner, el veurieu tranquil en mig dels més forts trànguls. Diria a tota hora que fa bona mar, que'l temps és excel·lent, que la mar està en calma, tot esperant que, a copia de fer aquestes afirmacions, el mal vent pararia i les aigües esdevindrien quietes.

Ben mirat, l'optimisme del senyor Dato és un sistema terapèutic. Ell tracta de conflictes polítics com si fossin certes malalties nervioses. Aplica saviament els procediments moderníssims de la psicoterapia. Hi ha malalts dels nervis o de l'esperit, als quals no fan cap efecte les medicines. Per a curar-los, el metge els diu i els repeteix que no tenen res, que ja estan bons, que'l seu estat de salut és esplèndida. Doncs l'optimisme del senyor Dato vé a ésser un sistema de psicoterapia política. Ell fa aplicacions d'optimisme al còs social d'Espanya.

El sistema terapèutic de l'optimisme és còmode. Massa còmode i tot. És la política de les paraules sense fets. Es posar sucre a les metzines. L'inconvenient consisteix en les metzines, per ensucrades que estiguin, metzines continuen éssent.

Ara ho hem vist prou bé. Farà quinze dies que'l senyor Dato ens feia caure damunt del cap la cistella de flors del seu optimisme. «La tranquil·litat és absoluta» deia. Avui no passa res. Tot va per bon camí. Els conflictes no són tals conflictes. Grec que passarem un bon estiu...

Tan i tan optimista ha estat durant les darreres últimes setmanes el senyor Dato, que s'ha empatxat d'optimisme. D'una revolada el govern ha sospès les garanties constitucionals. I quan nosaltres, que còndidament ens havíem escoltat al dolç senyor Dato, estavem segurs que vivíem en una Arcadia neutral, ens enterem que'l senyor Sánchez Guerra declara que, de l'any 1876 ençà, mai no havia estat tant justificada com ara la suspensió de les garanties. Ho veiem i no ho creiem...

FULMEN

LES GARANTÍES

QUINA ditxa la nostra! Tenim garanties per la Constitució i llibertat d'escriure, la de reunir-nos i la de associar-nos, la seguretat de les nostres persones, la inviolabilitat dels nostres domicilis. Com es veu, hem arribat a una envejable altura; vivim en plena democràcia! Si delinquim, no podem ésser jutjats més que pels nostres jutges naturals; ningú pot arrencar-nos una confessió pel torment.

Mes, quina pena! En una nit podem veure'ns privats de totes aquestes garanties i trobar-nos sotmesos al més irritant despotisme. Per veritables raons d'ordre públic? Perquè el poble s'hagi aixecat tumultuosament amb les armes a la mà? No...

«Aquest estat, se dirà, és passatger. Poc importará que ho sia si en ell s'ha consumat la iniquitat i s'ha atropellat la ignocència. Lo greu és que dura sempre més de lo just i pot durar molt, segons les mateixes lleis de ordre públic.»

Aquestes ratlles que acabem d'escriure, les hem traduïdes d'un article que, amb el títol «La suspensió de garanties», se publica a *El Nuevo Régimen* el 2 de gener de 1897 (núm. 313). El firmava el venerable mestre de bona doctrina política, F. Pi i Margall.

No creiem que ningú hi tingui res que dir. Com que, en lo traduït, les paraules de En Pi i Margall tenen avui la mateixa eficàcia i la mateixa frisança d'actualitat de quan foren publicades, com que en elles se parla quasi amb la serenitat d'una labor pedagògica, de la veritable essencialitat d'aquest problema, abans de veure'ns exposats a reliscar i caure en les sobtiltats difícils i complicades de la xarxa de la censura, abans de dir pel nostre compte una paraula, ens hem estimat més reproduir les del Mestre, plenes sempre d'aquella mesurada saviesa i auriola-

des d'aquella resplendor venerable, que foren l'eficàcia de la seva vida.

Que tots els que les llegeixin les meditin bé i ne treguin les conseqüències que planejament s'endavinen!

Amén!

MARCEL

De Paraíso

"libera nos Dómine"

LA Unión Gremial, de Zaragoza, me manda una hoja que ha publicado, protestando de un homenaje que en Aragón se proyecta contra Paraiso, con motivo de haber sido éste agraciado con una senaduría vitalicia. A estas cosas se les da en mi país una importancia tremenda. Recuerdo que el día que dió Marraco su conferencia sobre regionalismo y nacionalismo en el Centro Aragonés, muchos paisanos suyos decían: «¡Gracias a Dios que tenemos un aragonés que puede llegar a ministro!» Ministro, senador vitalicio. Todo esto no es más que hoquedad y fanfarría. Todo esto no es más que miseria y aflicción de espíritu.

Entendiéndolo así la Unión Gremial, me envía su circular para que yo escriba un nuevo pasquin contra don Basilio. Con mucho gusto. Los pinchos de Paraiso me han amenazado varias veces con beberseme el tuétano y comérsese los menudillos. A ver si son tan guapos. La Unión Gremial veo que no les tiene mucho miedo. Por grande y desconsoladora que sea la decadencia a que hemos llegado, a lo mejor aun se conoce que Aragón es la cuna de la dignidad.

Paraiso se figura que yo le tengo un odio ciego y mortal. Nada más lejos de la verdad. Lo combató porque lo considero funesto para mi país, y nada más. Quiero solamente que pare de engullir y que se retire a la vida privada a disfrutar de los grandes provechos que le ha reportado la política. Después de haber arrumbado y retirado a un desván la estatua que le hicieron cuando lo de la Exposición, queremos arrinconar el original. La estatua creemos que no adornará nunca las calles de Zaragoza. Pero si los temerarios cortesanos del Virrey llegan a sacar, como no sea para llevarlo al encanto, ese mamarracho pseudoartístico, no faltará quien lo ponga boca abajo o quien lo tire al canal de cabeza.

Cuando lea esto Paraiso, rechinará de dientes y me tachará de nuevo de ingrato. Paraiso pretende haberme hecho no sé qué impagables favores. Si los servicios que le ha prestado a Aragón son como los que me ha hecho a mí, Aragón se los ha saldado regiamente. Paraiso pretende que, estando yo preso, recurri a él, y que por su intercepción recobré la libertad. En primer lugar, no fui yo quien me dirigí a él en demanda de justicia, que no de favor, sino todos los republicanos de Zaragoza, incluso los ferrouxistas, alguno de los cuales, como Muro, se portó conmigo grandiosamente. Después, como la libertad me llegó tan tarde, no me quedaban ya fuerzas más que para odiar y maldecir a los que me la quitaron y a los que me la daban. Paraiso en tres días saca a la calle a un ladrón. Para ponerme en libertad a mí se necesitaron tres meses. Y suerte tuve de que Barriobero, Soriano y Castrovído se interesaron por mí. Si no, en la cárcel me pudro.

Paraiso no ve que su reino ya no es de este mundo, que el Aragón mínimo y minimizado que él representa, ha pasado a la historia. La generación nueva no quiere tutores impuestos por Madrid y que engorden con la tutela. El político tipo Paraiso ha fracasado. Es el político de la Restauración y del desastre. El político de las habilidades y de las gangas. Con un pie en la república y otro en la monarquía para explotarla a las dos. Unitario y anticatalán por conveniencia.

No se haga usted ilusiones, don Basilio. Usted no puede representarnos porque no goza de nuestra confianza, y porque no nos da la gana de que nos represente un negociante, y porque nosotros tenemos mucho

más talento que usted y somos más decentes que usted. Nuestro patriotismo no es alimenticio y digestivo como el suyo. Queremos el poder, no para ejercerlo como usted en provecho propio, sino para liberar a Aragón y dignificarlo y engrandecerlo e incorporarlo a la Confederación del Mediterráneo y del Ebro con que soñamos. Para hacer de Zaragoza una metrópoli de medio millón de ciudadanos libres, cabeza de un vasto imperio fabril y agrícola. La estatua de usted está muy bien en un almacén de trastos municipales. Su fotografía está muy bien colgada de un clavo, aunque nosotros la pondríamos de cara a la pared, en el panteón de la calle de Sepúlveda.

Es notable este afán de honrar a los menos honorables. A los Césares más indignos era a quienes se les erigían más monumentos y se les tributaban más honores. Basilio significa rey, y hay que tratar a Paraiso como a tal. Aunque lo ahoguemos con tanto humo. En la galería del Centro Aragonés figura Paraiso en clase de eminencia que aloja la mosca cuando hace falta.

El guasón de Iribarne me contó el otro día esta futesa. Cuando se inauguró la nueva casa del Centro Aragonés, fué él a visitarla. El que le enseñaba las dependencias, le iba diciendo: «esto es el teatro, esto es el café, etcétera». Al llegar a la biblioteca, vió con sorpresa Iribarne, que apenas había libros. Sólo una colección del *Papitu*, otra de *La Saeta* y de algún otro periódico sicalíptico. Al observar la extrañeza del visitante, dijo el anfitrión: «La biblioteca se irá formando». «Sin duda—replicó Iribarne con ironía—, los principios no son malos. Lo que más me gusta es la orientación».

ANGEL SAMBLANCAT

robat els diners, a la carteta i deia lladres, als lladres.

Animar-se doncs; mentres no penseu, mentres no tingueu fam i set de justícia ni de res, mentres amagueu els vostres amors i els vostres odís, sempre que tingueu tapat el pou per on la veritat podria eixir, tot serà vostre.

Don Dato i el capità general don Primo de Rivera, vetllen per vosaltres i per mi.

Al vici doncs, al joc! a les dones! tot és vostre. Jo, a la beguda. Bevem pel... pel senyor Dato i sa quadrilla.

MORITZ XIII

PER QUÈ NO S'ACABA LA GUERRA?

Heus aquí l'interrogant que mesos hà ens atormenta: ¿Com és que, volgent-ho tots, no s'ha d'acabar la guerra? ¿Per què els directors supremes d'aquesta immensa tragedia no miren d'anà al final, baixant el teló depressa?

Per què?... Feu-me la mercè d'escoltar-me una miqueta, i el misteri quedarà tan clar... com el ví de trenta.

En cassinos i ateneus, en els escrits de la premsa, en totes les ocasions de discussió i de conversa, ¿quina és l'idea capdal que generalment s'expressa? —Sí; la guerra és espantosa— diu tot-hom:—falten els termes

per descriure tot l'horror que per allí on passa deixa. Les comarques que devasta, les existències que sega, les obres d'art que malmet, les grans riqueses que enterra... tot això és horripilant i ompla l'ànima de pena; però en rigor, ¿què compon, comparat amb les misèries que sobre l'humanitat cauran quan arribi el terme d'aquesta lluita cruel? Sí: fa tremolar, la guerra; però més fan tremolar les terribles conseqüències que durà infaliblement i que ara, mentres reventen les granades i la sang corre a torrents, no's preveuen..»

I, amb un luxe de perfils que posa fret a l'esquena, es detallen punt per punt el pervenir que'ns espera en quan se firmi la pau: una crèscuda estúpida en tota classe d'impostos; obstacles de deu mil menes en el camí de la vida; la gent, lluitant com a feres per conquistà un troç de pa, i aquí i allà crits i empentes, i disgustos i conflictes i rabies i odís i envejès.

Ara bé; pensant això, els directors de l'orquestra del sarau universal s'han dit:—Fer durar la guerra és retrassà el trist moment en que deuràn tení efecte aquests negres vaticinis. Que duri, doncs!... Vinga llenyal!... Que no se'ns apagui el foc!... Que no se'ls calmi la febre!...

¿La veieu l'explicació? No deixà acabar la guerra

és, dit sense compliments, retardar l'explosió horrida de l'espantós daltabaix que ha de venir després d'ella.

C. GUMÀ

Un canonge improvisat

falta de notícies fresques i interessants que no'ns deixen dir, anem a distreure als estimats llegidors, i al senyor censor amb una anècdota bastant antiga, però que sempre resulta graciosa i que guardavem expressament per a omplir blancs el dia que fos menester.

L'anècdota, trelladada d'una revista americana a les nostres columnes, és com segueix:

Fa bastants anys—n'ha de fer, per força—arribà a Mèxic un espanyol, a qui En Castelar havia donat una carta de recomanació pel general Porfirio Díaz, president aleshores de la República dels azteques.

Es presentà l'espanyol davant del famós dictador i li mostrà la carta en que el nostre «il·lustre tribuno» li suplicava que's dongués una col·locació an aquell home.

El general va preguntar al recomanat: —Es dir que vostè necessita un «medi» de vida?

—Sí, senyor; mentres pugui viure ja me acontento. Faré lo que sigui, mentres me pugui guanyar la vida?

En Porfirio Díaz cridà al seu secretari: —S'ha de cercar una bona col·locació per a aquest home. Quines vacants hi ha actualment?...

—Es llàstima, en aquest precís moment no hi ha vacant sinó una plaça de canonge.

—Està bé, extengui ara mateix la credencial a nom d'aquest senyor.

L'interessat, tremolant d'engunia, va atrevir-se a observar:

—Dispensi, general... Tingui en compte que un servidor no ha sigut mai ni sagristà.

—I què hi fa?—respongué cremat el dictador.—Si mireu tan prim no us la guanyareu mai, la vida!...

I el recomanat d'En Castelar va ésser canonge, a Mèxic.

C. I. C.

SONATA CV

quin gust dona viure en aquesta terra governada pel neutral don Eduart Dato i la seva quadrilla! Això és país! com tenia raó En Llanas al dir:

«No hi ha ningú sota el sol més feliç que l'espanyol».

Que tranquil m'he quedat després de llegir el bándol de don Leopold Matos, governador de la província; i encara més tranquil se deuen haver quedat les vostres dones. Volieu fer revolució, eh? Volieu fer vaga, eh? Volieu dir lo que pensaveu de la guerra, de la situació d'Espanya, de la qüestió del menjar, eh?

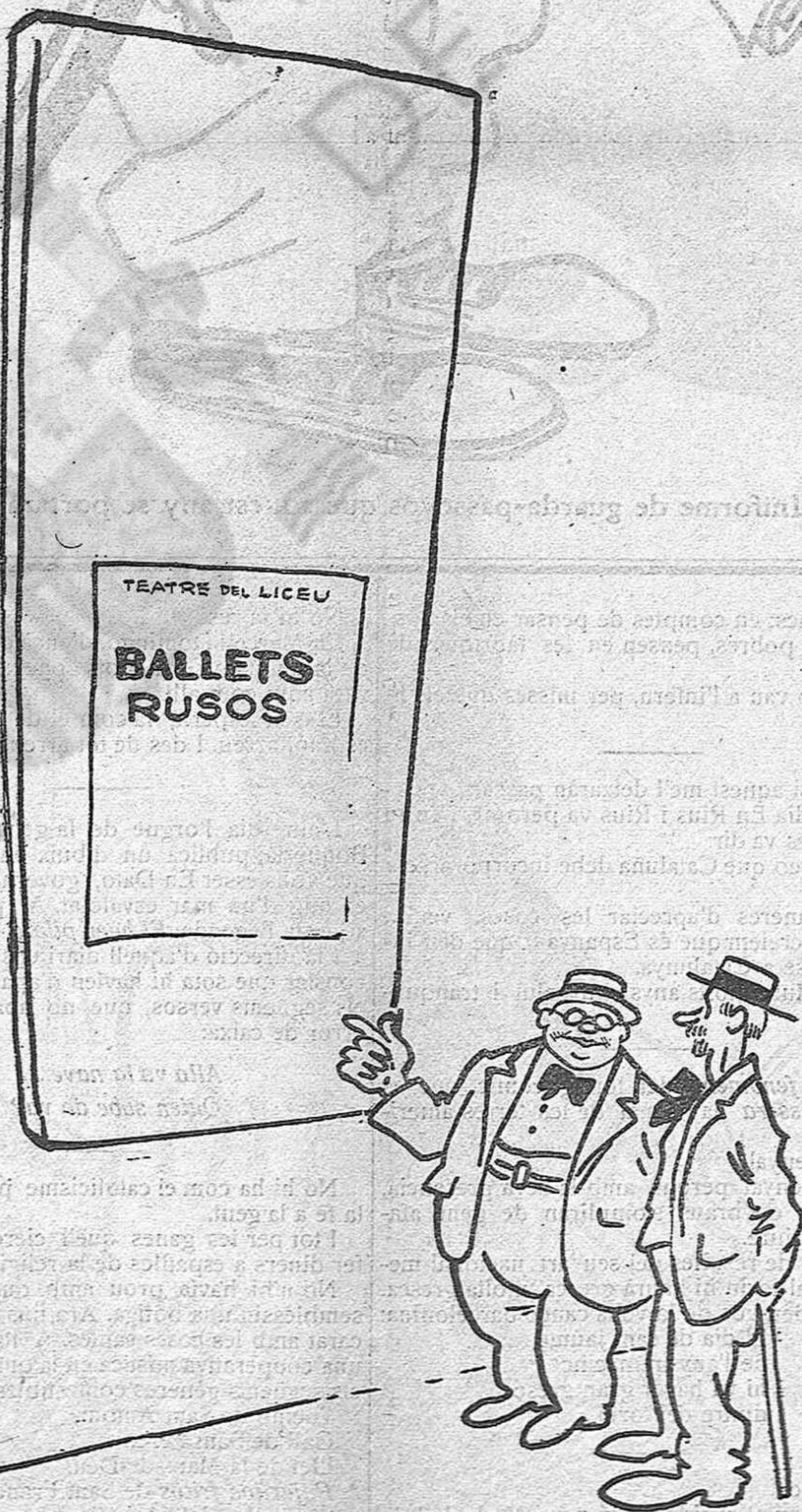
Doncs, no! don Leopold diu que no. Tots tindreu de convertir-vos en gent de pau com un servidor, i res de revolucions, ni de vagues, tots tindreu de semblar criats com el senyor Dato a l'Universitat de Cervera on, en honra i glòria del cèlebre Felip V, besavi dels reis d'Espanya, se blasmava del maleit vici de pensar.

I si el pensar està privat, compteu què serà dir lo que's pensa. Oh! Ah! Hi! Dir lo que's pensa... Escandalosos, més que escandalosos. No sabeu que Jesús digué que la gent com vosaltres que tenen gana i ho diuen, que volen millorar i ho demanen, que'ls molesta quelcom i se'n queixen, valdria més que's lliguessin una pedra al coll i se tressin de cap a mar. Doncs, sí que ho va dir-ho dels escandalosos com vosaltres, i jo també ho dic: si penseu (maleit pensar) seguir somniant en la regeneració de la pàtria, si creieu que encara en una convulsió pot salvar-se el poc que'ns resta i fer-ho servir per a l'evor d'una Catalunya nova, abans de dir-ho, abans d'ésser escandalosos, lligueu-vos la pedra al coll i no caiguen en la temptació de tirar-la entre cap i coll de ningú.

Feu com jo, beguda, beguda i beguda. No vos agrada aquest vici? Aleshores dones, puces i senyores; al governador i als policíes els hi agrada més que lo primer, no hi ha higienistes com ells.

Tampoc les dones? Al joc aleshores. Si el senyor Matos ja ho diu: *Hagan juego, señoras!*... Podeu triar: Set i mig, baccarrat, monte... lo que volgueu. Adhuc s'han ressuscitat els ossets i juguen a bones i a males, àdhuc un policia dona unes clatellades a un minyó que s'exclamava perquè li havien

A la porta del Liceo

—Veus aquests?... Abans la ballaven magre, però ara... ja poden anar sols!...

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 22 AL 28 DE JUNY DE 1917

Per terra

Al front occidental, els alemanys han dirigit nous atacs violents contra les posicions conquerides pels francesos, sense cap resultat apreciable; els francesos, en un atac ràpid al sector de Hurtebise s'han apoderat d'algunes posicions enemigues i han fet 300 presoners; els anglesos han fet nous avenços a les vores del riu Souchez (sud de Lens).

Al front rus, hi ha hagut gran activitat d'artilleria i de patrulles al sector de la Galitzia. Serà això el proleg de l'ofensiva russa?

Al front italià els austriacs han iniciat una sèrie d'atacs violents amb l'objecte de reconquerir les posicions que darrerament van perdre cap a la banda d'Asiago; però fins ara no han lograt el seu intent.

Al front de Macedònia ha augmentat l'activitat.

Als fronts d'Àsia, res de nou.

Per mar

Cap fet especialment remarcable.

Per l'aire

La lluita aèria ha estat activíssima. La superioritat dels aviadors aliats s'accentua. Encara s'accentuarà molt més, per efecte del concurs dels Estats Units, que està formant un formidable exercit aeri.

EL MODERN NERÓ

Ets ell; lo mateix que ell. De humà blasones,
capint model de lleis ta dictadura;
i en canvi no't commou tanta malura
de pobles arrasats i nàus que afones.
Clavant l'uijal de fera, t'abraones
ni el crit dels cors planyent; rès et detura;
té el símbol descostat de ta figura
idèntic geste qu'ell; matant, raones.
Ta Roma, és tot el món. De foc roenta,
la terra escup espurnes i irredenta
s'ofega al tuf del flam que l'enllumina.
La sang, tèbia, al vesà, enrogeix ta galta.
Per ésser com ell fou, no més et falta
obrir, golut, el ventre a una Agripina...

JOAQUIM MALLEU

TANTES COSES que hi ha per dir, maliat-
siga i tenir-nos de fermar la llen-
gua!...

Vaja, que això és molt trist per a un xerraire
com el repicador.

Però jo parlaré. Diré bestieses, però parlaré.
I aquell que'm vulgui entendre ja m'entendrà.
Pensi només que cada ignocentada és un renég
i cada ximpleria un anatema.

El partit lliberal fa aigües.

En Romanones ha deixat la quefatura; uns
diuen que ha de venir un Directori; altres que
no; uns que En Villanueva; altres que En
García Prieto...

«A rio revuelto, ganancia de pescadores.»
¿Però, on són els pescadores?

Ja hi tornem a ésser.

La censura no'ns deixarà parlar ni de la
questió internacional comentant-la, ni de l'ac-
titut d'Espanya davant la guerra...

Ni... ni... ni...

En fi, ja ho veig haurem de parlar del temps...
si no està núvol.

Diu que també serà prohibit parlar del mo-
viment dels vapors mercants o de guerra...

¡Ai, ai! ¿De què parlarà, doncs, *La Pu-
blicitad*?

Ha sigut nomenat alcalde de Barcelona el
senyor Martínez Domingo.

Amb lo qual han fet un gran paper ridícol
En Pich i *El Día Gráfico*.

¿Bé és veritat que ni al un ni al altre els vé
d'un!

No se sab, en mig de les trifulgues que atra-
vessa'l partit lliberal, qui acabarà per ésser el
quefe.

Nosaltres ja tenim candidat: El Marquès
d'Olerdola. Ens sembla que és l'indicadíssim.

El general Alfau ha fet unes interessants de-
claracions...

Que, què diu? ¿Està bé, home! ni una pa-
raula més.

¿Quin dia més bonic fa avui, eh?

Una pelegrinació carcuda que havia de sor-
tir el dia 30 cap a Sant Joan de les Abadeses,
ha sigut sospesa voluntàriament «amb motiu
de les circumstancies anormals que a través-
sem».

Ja ho veu, senyor Dato, si en fa de desgra-
cies amb la seva enèrgica actitud.

Com ho farem ara, sense pelegrinació?

L'ex-diputat conservador senyor Peyra ha
anat a entrevistar-se amb En Maura per a en-
tregar-li una Memòria explicativa molt deta-
llada de tot lo ocorregut a Barcelona des de
primers de juny fins avui.

Espietà del Portal Nou,

cada dia roba un ou...

No troben que es descobreix la mala in-
tenció?

Escorpi, més que escorpi, aixís perdessis la
memoria!

Quaranta cinc mil drets ha rebut el bisbe
Reig de mans d'un *difunt*.

Diu que quasi tota aqueixa quantitat es des-
tina al Seminari de Barcelona.

Heu's-aquí com entenen la pietat els testa-

LES MODES MASCULINES

FIGURINS D'ISTIU

Uniforme de guarda-passeyos que aquest any se portarà molt

dors catòlics: en comptes de pensar en els hos-
pitals pels pobres, pensen en les fàbriques de
capellans.

Per això van a l'infern, per misses que els hi
diguin.

Veiam si aquest me'l deixaràn passar:

L'altre dia En Rius i Rius va perorar, i entre
altres coses va dir:

—Yo creo que Cataluña debe incorporarse a
España.

Són maneres d'apreciar les coses, veu?...
Nosaltres creiem que és Espanya la que deu in-
corporar-se a Catalunya.

Si vol viure molts anys amb salut i tranqui-
lilitat.

Aquell *fenòmen* del toreig còmic, que es
diu *Llapissera* ha tornat de les terres ameri-
canes.

Bona senyal.

Bona senyal perquè amb la seva presència,
les places de braus s'ompliran de gent afa-
nyosa de riure.

Es clar, de resultes del seu art nacional me-
ravellós, al torín hi haurà gresca, molta gresca.

I recordeu-vos de la vella cançó barcelonina:

El dia de sant Jaume
de l'any trentacinç
hi va haver gran gresca
dintre del torín.

Llegeixo:

«Ayer, en el rápido, salió para Madrid el di-
putado a Cortes don Marcelino Domingo.»

No hi fa res.

En Marcellí Domingo, d'ençà d'aquell «sermó
de la muntanya» que tots coneixem, tant és que
vagi aquí com allí.

El seu esperit, fa com el de Nostre Senyor:
és a tot arreu. I des de tot arreu ens il·lumina.

L'altre dia l'orgue de la germanofilia de la
Boqueria, publicà un dibuix on s'apareixia un
que volia ésser En Dato, governant una barca,
en mig d'un mar esvalotat. Al peu s'hi llegia
aquesta llegenda: *El buen piloto*.

I la direcció d'aquell diari ens prega que fem
constar que sota hi havien d'apareixer ademés,
els següents versos, que no aparegueren, per
error de caixa:

Alla va la nave...

Quien sabe do va?

No hi ha com el catolicisme per a fer perdre
la fè a la gent.

I tot per les ganes que'l clero demostra de
fer diners a espatlles de la religió.

No n'hi havia prou amb que les esglésies
semblessin una botiga. Ara fins fan negoci des-
carat amb les coses santes. A Itàlia s'ha obert
una cooperativa mística en la qual s'hi anuncien
els següents gèneres comestibles:

Tocino de Sant Antoni.

Gall de Sant Pere.

Llet de la Mare-de-Déu.

Pajaritos fritos de Sant Francesc.

I costelles del bé de Sant Joan.

Ademés per a aquell qui vulgui coure

aqueixes costelles vénen unes graelles nome-
nades «de Sant Llorens».

El comble del mercantilisme!

Dijous de l'altra setmana va tenir lloc, a
l'Ateneu Enciclopèdic una conferència sobre
aquest tema.

«Tipus de Govern Municipal.»

Ja'ls coneixem!

Vaia uns *tipus!*

¿Que *mono* estava En Grañé (a) Barberillo
portant el pendó principal de la processó de
Sans!

¿I que *mono* també el comte de Caralt portant
el de la processó de Mataró!

Vaja, dos *monos*.

Millor dit, dos micos.

Me'n regositjo infinitament.

Molts capellans han firmat una formidable
protesta contra el bisbe de Toledo.

Ja ho veieu cavallers!

Els capellans en contra dels bisbes!...

Duro y a ellos, que son pocos y cobardes!

Finalment, ha sigut nomenat Alcalde de Bar-
celona el senyor Domingo.

Domingo... Domingo...

Ja ho veig!

Influències dels dependents de comerç par-
tidaris del descans dominical.

Coses que segons En Dato, no poden es-
tampar-se en els diaris:

Moviments de tropes,
Combinacions de *mandos*,
Questions obreres,
Juntas de Defensa militars,
Nomenaments,
Mítings,
Moviment de vaixells,
Actituds sobre la guerra,
Exportació,
Vagues,
Revoltes.

En canvi, es pot parlar amb tota llibertat:

De la Lluna,
Del temps,
Dels pescadors de canya,
Del home dels nassos,
I del amor sexual.

Realment això és estar en el millor dels móns.
Els periodistes que's queixin es queixaran per
vici.

A manca de pà, bona és la coca.

A falta de comentaris, bé vindrà un pensa-
ment filosòfic.

Aquest és del nostre col·laborador espontani
Pep Cistellé.

«No hi ha forat que no's tapi, ni tap que no's
foradi.»

Veiam si an aquest pensament també hi tro-
baràn taps els senyors de la censura.

Mossèn López Pelaez, arquebisbe de Tarrag-
ona, vol acabar amb una costum establerta en
els pobles, costum que consisteix en un convit
ofert pels beneficiats nous a les persones signi-
ficades de la localitat.

Sembla que vol abolir aqueixa vella tra-
dició.

Perfectament. Que la *abuela!*

De la gent ensotanada,
nosaltres no en volem rè;
ni tan sols una polçada
de rapè.

Deia un famós lliure pensador en una confe-
rencia:

—¿Vos hi heu fixat bé en l'harmonia infinita
de l'Univers?... Feu atenció: Déu ha creat les
mosques i l'Esperit Sant ha inspirat a l'home
els papers insecticides!...

Un home decidit.

Aquest era un fuster que cada dia's barallava
amb la seva sogra.

Tan tip i cuit n'estava, que un dia va anar a
trobar al rector i li va dir:

—Escolti, mossèn Xinagas: Vostè que parla
amb Nostre Senyor, digui-li que si no disposa,
demà mateix, de la meua sogra, jo li enviaré
demà-passat... d'un cop de martell.